

[Poul Møller.]

på 4½ milliard kr. (*Finansministeren* [Henry Grünbaum]: 2,1 milliard!). 4½ milliard er bruttobeløbet, og det kan finansministeren slet ikke komme uden om, for det viser også hans egne notater; så trækker han engrosomsen fra og alt det dér, men afgiften i sig selv bliver 4½ milliard. Men lad os sige netto 2,1 milliard kr. Det er jo heller ikke hver dag givet, at en regering kan få det foræret af oppositionen. Men det ville man altså ikke betale noget for, disse 2 milliarder skulle kun være led i en lille skattereform, så skulle man have noget større, som man kunne gennemføre med et andet flertal, som man kunne gennemføre eventuelt med hr. Baunsgaard, eventuelt med — ja, hr. Aksel Larsen måske — stemmerne skal jo tælles med i hvert fald — og eventuelt med liberalt centrum, og se, så havde vi jo købt katten i sækken.

Det var den situation, vi ville undgå, og derfor fremlagde vi det, som man kalder håndfæstningen; derfor fremlagde vi disse betingelser om en 3-årig aftale, og vi sagde: dem kan vi diskutere, dem kan vi drøfte; har man et modforslag, så kom med det. Men det endte med, at formanden sagde: det hele må tages af bordet, alle disse betingelser, ellers kan der ikke forhandles videre. Det er vist ganske klart; derved var der ikke mere at gøre, og jeg har da også indtryk af, at socialdemokratiet ikke var så forfærdelig ked af, at det skete. Jeg havde nærmest indtryk af — også da jeg hørte debatten her i dag, bl. a. da jeg hørte finansministeren, som jo sagde: det rigtigste er, at fradragsreglen bliver fjernet — at man kunne bekræfte La Bruyères udtalelse i sin tid, at intet er så forfriskende som glæden over de dumheder, man har undgået at begå. Jeg tror egentlig, at socialdemokratiet følte, at nu var man blevet befriet for at begå noget, som man betragtede som en politisk dumhed, nemlig at få indført merværdiafgiften på nuværende tidspunkt, så kort tid efter de øvrige forlig, som naturligvis smerter.

Jeg forstår da også godt, at finansministeren, som jo er en ærlig mand — han sondrede mellem hr. Poul Hartlings mer eller mindre ærlighed i forhold til mig, men jeg vil sige, at finansministeren er en fuldstændig ærlig mand, der er ikke noget med

mer eller mindre, han er en ærlig mand, det ved vi alle her i tinget — jeg forstår godt, at han glædede sig over det radikale landsmødes udtalelse; deri finder jeg da mange forklaringer på det, der er hændt. Denne glæde over det radikale venstres udtalelse i storebededagsferien var naturligvis også med til at, skal vi sige mindske appetitten til et momsforlig. Når man siger: hvis I ikke går med på et momsforlig med de 4 partier inden 1. juni, så får I det på skikkeligere vilkår efter 1. juni, så kan jeg da godt forstå, at man siger: men så vil vil hellere vente til efter 1. juni. Det var da meget fornuftigt. Det var da også ærligt. Men derfor behøver vi da heller ikke at lege skjul for hinanden. Jeg lagde mærke til, at finansministeren sagde, at kildeskatten var en betingelse til efteråret; nu var det jernnøven, der kom; her var der ikke længere tale om, at det var et tilbud, der var ikke tale om, at der kunne forhandles; det var en betingelse; nu var det et ultimatum, og jeg siger tak for denne ærlige udtalelse; den må vi jo så indstille os på.

Finansministeren var inde på nogle betragtninger over tillægsbevillingsloven og sagde, at nu var den mere realistisk. Jeg ved ikke rigtig, om det er tilfældet; jeg ved, at det sidste regnskab viste, at i forhold til tillægsbevillingslov og finanslov var der dog alligevel 500 mill. kr. i ringere forhold for staten end det, man havde budgetteret. Jeg ser bort fra finansloven selvfølgelig, for den kommer så tidligt, men selve tillægsbevillingsloven, som kommer, efter at finansåret er afsluttet, den viste i forhold til regnskabet dog alligevel en afvigelse på 500 mill. kr., oven i købet i den gale retning.

Finansministeren gjorde nogle bemærkninger om det offentlige forbrug kontra det private og sagde — jeg forstod hans udtalelser således, jeg kan have misforstået dem — at det private forbrug var steget lige så meget som det offentlige. Tager vi tallene for 1960-65, så viser de efter den økonomiske årsoversigt, at det offentlige forbrug er steget fra 5.200 mill. kr. til 10.600 mill. kr., med mere end 100 pct., og det private forbrug fra 27.000 mill. kr. til 43.000 mill. kr., med 60 pct. Det viser sig da også, at skatter og afgifter i denne